

9. fejezet - Munka és szórakozás

A következő két hét folyamatos munkával, illetve - némelyeknek - szórakozással telt. Dumbledore Menedékének lakói néhány nap után belerázódtak a kutatás hétköznapijaiba, és hamarosan egy újonnan kialakult menetrend szerint élték életüket.

Harry minden reggel korán felkelt, hogy a nap nagy részét kedvesével és barátaival tölthesse. Mielőtt azonban elhagyta volna a házat, még elvégzett pár fontos tennivalót. Megreggelizett, majd készített néhány további szendvicset is, amelyeket tálcára pakolt, és bekopogtatott velük a dolgozószobába. Odabent már hajnal óta folyt a munka.

Minden reggel Pandora nyitott ajtót, Piton ugyanis nem volt hajlandó elfordítani figyelmét az éppen tanulmányozott jegyzetről.

- Jó reggelt! Hoztam reggelit - köszönt széles mosollyal a fiú.

- Neked is, Harry. Köszönjük szépen. Nem is tudom, mi lenne velünk nélküled. - A nő elvette a tálcát, és az íróasztal sarkára helyezte, távol az iratoktól, miközben a fiú becsukta az ajtót, és magukra hagyta őket. - Ma sem maradunk éhen - jegyezte meg Pandora halvány mosollyal, a munkába merült bájtalmesterre pillantva, aki azonban csak egy megvető horkantással válaszolt.

A kis közjáték nap, mint nap ugyanígy megismétlődött, ám a kialakult rituálé egyáltalán nem szegte Pandora kedvét. Furcsa módon biztonságot nyújtott számára ezen az idegen, mégis valahogy otthonos helyen, hogy van valami, ami mindig ugyanaz marad.

Piton először kifejezetten mogorván vette tudomásul Harry kéretlen gondoskodását, de miután Pandora kifejtette, mennyi időt takarít meg számukra ezzel a fiú, többé nem tett epés megjegyzéseket, sőt még fogyasztott is a kikészített ételből.

***

Harry minden reggel egyenesen az Odúba hoppanált.

Mrs. Weasley - aki még mindig nem vetközte le teljesen a háború időszakában átélt aggodalmakat -, ragaszkodott hozzá, hogy a fiatalok tőlük induljanak, és oda is térjenek vissza vacsoraidőre. Bár már mindannyian átlépték a felnőttkor küszöbét, kénytelenek voltak beadni a derekukat az asszony szigorának. Amikor a volt Főnix Rendjének tagjai hírül hozták, hogy valaki titkos információkat szivároztat ki a Mágiaügyi Minisztériumból, Mr. Weasley nyomban megosztotta velük értesülését, hogy megelőzze gyermekei meggondolatlan cselekedeteit. A terv be is vált. A fiatalok nehéz szívvel, de belementek a feltételekbe.

Harry, Ginny, Ron és Hermione nap, mint nap más és más szórakozást találtak ki maguknak. Mindenki választhatott egy-egy közös programot, így a kis csapat nagyon változatosan töltötte az elkövetkező napokat.

Néha csak kirándultak, piknikeztek, vagy úszni mentek a Merengő-völgy közelében, a dombokon túl található eldugott tengeröbölbe, de sikerült összehozniuk néhány különösen érdekes időtöltést is.

Mivel Ginny olthatatlan lelkesedést mutatott minden állat iránt - még a nem mágikus lényekért is -, ellátogattak a londoni állatkertbe. A London Zoo, mely a világ legöregebb állatkertje, páratlan élményt nyújtott, akárcsak a London Akvarium, ahol megcsodálhatták a világ vizeinek élővilágát. Nem hagyták ki az izgalmasan hangzó rája simogatást sem. Igaz, csak Harry és Ginny élt a lehetőséggel, barátaik inkább háttérbe húzódtak, és zsebükben pálcáikat markolva, lélegzetvisszafojtva várták, be kell-e avatkozniuk társaik védelmében.

Egy alkalommal még Neville-t is sikerült rávenni, hogy csatlakozzon hozzájuk. Köztudott volt, hogy a fiú imádja a növényeket, így Ginny javaslatára magukkal vitték, amikor felkeresték a Kew Gardent, vagyis a királyi botanikus kertet. Neville áhítattal járkált a számtalan parkban és üvegházban, tanulmányozva a páratlan növénygyűjteményt. Hermionét és Ginnyt leginkább a virágok pompája gyönyörködtette, Ron és Harry azonban kissé unatkozott. Mindössze az dobta fel őket valamennyire, amikor megnézték az ötven méter magas Kínai Pagodát, és a Mag Bankot, mely a világ növényeinek genetikai állományát őrzi.

Hermione unszolására ellátogattak a British Múzeumba is, ahol Ron és ő már jártak egyszer, a horcruxok utáni kutatás során. Harry és Ginny, akiknek újdonság volt a világ egyik legnagyobb emberi történelemmel és kultúrával foglalkozó gyűjteménye, lenyűgözve bámulták a rengeteg látnivalót. Ront egyedül a múmiák kötötték le valamennyire, de igyekezett palástolni érdektelenségét, látva barátnője mérhetetlen lelkesedését.

Hermione, aki minden igyekezet ellenére kiszúrta kedvesén az unalom csalhatatlan jeleit úgy döntött, megkegyelmez neki, és nem vonszolja magával a British Library-be. Arra a napra időzítette hát egész naposnak szánt látogatását a nemzeti könyvtárban, amikor Ron, Ginny, Harry, az ikrekkel és barátnőikkel együtt a Chuddy Csúzlik edzését indultak megnézni.

A lelkes kviddicsezők - akik a Roxfortban mindannyian a Griffendél ház kviddicscsapatának játékosai voltak -, nagyon élvezték a profik játékát, és megpróbálták edzési trükköket, taktikákat ellesni. Ron legnagyobb öröme a végén még arra is alkalmuk nyílt, hogy autogramot kérjenek a hírességektől. Az egyetlen kellemetlenséget az jelentette, amikor a játékosok is felismerték a látogatókat, és aláírást kérve körülvették Harryt. A fiatalember igencsak zavarba jött, és alig tudta kimenteni magát a kellemetlen helyzetből, sőt, megfogadta, hogy ezentúl álcáznia fogja magát, valahányszor nyilvános helyen mutatkozik a varázsvilágban.

Pontosan így tett akkor is, amikor a Stonhenge-t látogatták meg. Hosszú hajat, szakállat és napszemüveget viselt a kiránduláson, ahol nagy meglepetésére a muglikkal ellentétben, fénykorában láthatták az ősi építményt. Az idegenvezetők beavatták őket az építmény valódi, mágikus funkciójába. Harry ámulatlan hallgatta, hogy ez a különleges hely egyike a világ néhány ritkaságának, melyek a Földet keresztül-kasul behálózó energiavonalaknak köszönhetően felerősítik a mágikus rezgéseket. Éppen ezért a kőkori építmény alatt, a földben, jól elrejtve a muglik szeme elől, speciális, mágia-tudományi kísérleteket végeznek olyan módszert akarván létrehozni, amellyel helyrehozhatnák a muglik környezetrombolását, meggyógyítva magát a Földet.

Hogy Harrynek is teljesüljön egy régi vágya, egy egész napot eltöltöttek a chessingtoni vidámparkban is. Gyermekkorában esélye sem volt eljutni egy ilyen izgalmas helyre, az állatkerti incidens után, mely során Dudley egy spontán varázslat hatására bennrekedett az óriáskígyó terráriumában. Harry ezután csak a gardróbba zárva élvezhette a családi programokat. A varázsvilágban felnőtt Ron, Ginny és az ikrek viszont fenntartásokkal fogadták az ötletet. Nem értették egészen, miért kell groteszk, mechanikus sárkányt építeni, mely igencsak kiszámított mozgásokat végez, és mi félelmetes van egy vámpírok között szalalozó hullámvasúton a kanyargáson kívül, amikor mindezt varázslattal sokkal élethűbben meg lehet oldani. Harry és Hermione azonban jól szórakozott, és végül az ikrek is azt mondták, hogy vettek néhány új ötletet a következő Varázsvic termékek kollekciójához.

Egyik alkalommal még Luna Lovegoodot is sikerült magukkal csalni egy kirándulásra. Ginny csak azzal tudta rávenni a lányt, hogy velük tartson Hampton Curt-be, hogy megemlítsék neki a titokzatos kísértetet, aki rendszeresen feltűnik a középkori kastély falai között. A világhírű, több száz éves, hatvan hektáros sövénylabirintus ugyan nyomasztó érzelmeket korbácsolt fel Harryben - eszébe juttatva a Trimágus Tusát, Cedric Diggory halálát, és Voldemort visszatérését -, ám az okklumencia segítségével sikerült úrrá lennie rajtuk. Később bejárták a - még a muglik között is -, kísértetkastély hírében álló épület minden zegét-zugát. Záróráig bolyongtak az ódon falak között, amikor végre megpillantották Lady Wosley-t, akinek fogalt férje, Thomas építtette kastéllá az itt álló udvarházat a XVI. században. Luna azonnal kérdésekkel árasztotta el az áttetsző, komor idős hölgyet, aki azonban felettébb szófukarnak bizonyult, és egy szót sem vesztegetve rájuk azonnal tovasuhan, amint meghallotta a közelgő teremőr lépteit.

A legnagyobb élmény azonban mégiscsak az volt, amikor felkeresték a Tudományos Múzeumot, és velük tartott Mr. Weasley is. A mugli tárgyak és technika iránt megszállottan rajongó férfit teljesen rabul ejtette a rengeteg látvány. Mindent ki akart próbálni, és érteni akarta a dolgok működését az első gözmozdonytól, a sugárhajtóművön, és az Apolló 10 űrkabinján át, a DNS modelljéig. Hermione és Harry felváltva magyarázták neki a táblákon feltüntetett tudnivalókat, bár ami a fiút illeti, rengeteg dolog még neki is újdonság volt. Dudley soha nem engedte a számológépe közelébe, így aztán egy idő után átengedte a terepet a lánynak. Mindannyian ámulatlan hallgatták Hermione előadását az Internetről, és az elektronikus adatbázisokról, míg végül Hermione maguk köré pillantva riadtan hallgatott el, észlelve a köréjük gyűlt jókora embertömeget. A látogatók egyértelműen idegenvezetőnek nézték.

Voltak olyan napok is, amikor csak kviddicseztek az Odú hátsó kertjében, sőt, olykor sikerült eltűnniük a felnőttek szeme elől is, és a párocskák összebújhattak az istállóban, a szépen fejlődő árva unikorniscsikó szomszédságában.

A korai vacsora után Harry minden este Dumbledore Menedékébe hoppanált, hogy gondoskodjon a két buzgó kutatóról. Meleg vacsorát főzött nekik, amelyet az asztalra készített és ellátott melegítő varázslatokkal, majd beült a könyvtárba olvasni. Pandora általában szakított rá egy kis időt, hogy étkezés után benézzen a fiúhoz, és ígéretéhez híven elmondjon neki egy-egy részt kedvenc izlandi meséiből. Piton azonban sohasem tartott velük. Vacsora után rögtön újra a munkába temetkezett, de egyszer sem tette szóvá a boszorkány furcsa szokását. Úgy tűnt, mintha egyfajta fizetségként fogta volna fel a mindennapi mesét, cserébe az ellátásért.

***

Már a második hét végén jártak, amikor egyik este Harryt váratlan meglepetés érte. Éppen az illatos gőzölgő ragut kavargatta, és a másnapra tervezett programon járt az esze, amikor Piton és Pandora belépett a helyiségbe.

- Nahát! Hogyhogy ilyen korán végeztek? - fordult Pitonhoz, aki mogorván pillantott a kíváncsiskodóra.

- Végre sikerült összeállítanunk a varázslatot - újságotla lelkesen a boszorkány, miközben rámosolygott. Sokkal közlékenyebbnek látszott, mint a gondolataiba merülő bájitalmester.

- Szuper! - vigyorgott rájuk Harry. - Akkor már csak elő kell keríteni Narcissa Malfoy, végre kell hajtani a varázslatot, és maga felszabadul! - Pitontól csak egy komor homlokráncolásra futotta válaszul, miközben helyet foglalt az asztalnál. - Talán nem örül a sikernek? - szegezte egyenesen neki a kérdést Harry, kikényszerítve, hogy a férfi végre ráemelje szénfekete tekintetét.

- Annyi eszed sincs, mint egy doxinak, Potter! - morogta a fogai között, de azért eltűrte, hogy a fiú elé is tegyen egy tányér ételt. - Sejtelmünk sincs, valóban működik-e a varázslat.

- Akkor talán ki kéne próbálni... - javasolta Harry naivan, elborítva a lelkesedéstől.

- Apám problémái is itt kezdődtek - szólalt meg halkan sóhajtva Pandora, Piton pedig gyilkos pillantással jutalmazta a griffendélesekhez méltón vakmerő, ámde meggondolatlan kijelentést.

Néhány percig csendben vacsoráztak, csak a fiú fészkelődött idegesen a harmadik széken, miközben a másik kettőt figyelte.

- Na és hogy fog kinézni az ellenvarázslat? Az esküt már láttam, és értem is, hogyan működik, de a fordítottját nehéz elképzelni...

Piton némán evett tovább, így Pandora vállalta, hogy beavatja a fiút a részletekbe. Letette a kanalát, és visszakérdezett:

- Hallottál már a hadó-gyógyászatról?

- Még soha. Ez valami medimágus módszer?

- Ó, egyáltalán nem - nevetett fel halkan a nő. - Ez egy aránylag új találmány, amit a muglik, illetve konkrétan: egy japán mugli fejlesztett ki. Előállított egy készüléket, mellyel a beteg ember életenergiájának rezgését megméri és rögzíti, majd előállítja vele az ellentétes, azt kioltó rezgéshullámot. Ezt a rezgést némi tiszta víznek adja át, majd kihasználva a víz információ- és rezgéstároló képességét, kúraként itatja a beteggel. Ezzel a módszerrel meglepően hatékonyan gyógyíthatóak a betegségek.

- Sokat tudok a muglikról, hiszen közöttük nőtem fel, de ilyesmiről még nem hallottam - csodálkozott Harry.

- A mugli orvostudomány nem foglalkozik velem, mert a gyógyszerközpontú módszerekhez sokkal több érdekük fűződik - felelte lemondóan sóhajtva Pandora.

- Hogyan fogjátok csinálni? A víz valahogy egyáltalán nem illik a képbe...

- Ez csak a technika lényege. A varázslat, amit kifejlesztettünk, arra lesz képes, amire a muglik készüléke. Mivel az emberi test nagy részét víz alkotja, mely a test sejtjeiben, a vérben és a nyirokrendszerben található, nincs szükség külön vízre. Amikor a feloldó elvégzi a varázslatot, az összeveti az eskütévő és a fogadó mágikus rezgésének mintáját, és a közös rész ellentétét képezve visszairányítja mindkét fél energiarendszerébe, ezzel megváltoztatva sejtjeik saját rezgéshullámait.

Piton rövid, elismerőnek is értelmezhető pillantást vetett a boszorkányra, amiért ilyen átfogóan és egyszerűen levezette a lényegét. Ő inkább lerázta volna a kérdés megválaszolását. Ritkán rendelkezett annyi türelemmel, hogy egy tudományos témát a diákok szintjére egyszerűsítsen. Ez sem volt az a pillanat.

- Húúú! Nem csoda, hogy a Roxfortban nem tanultunk mágia-elméletet. - Harry elámult az imént hallottakon.

- Ezt mágia-mechanikának hívják, Potter - javította ki fanyar hangon Piton.

- Eddig azt hittem, mint varázslóknak egyszerűen van egy ilyen képességünk, kimondjuk a varázsigét, és kész. Ez így elég félelmetesen hangzik.

- Gondolj arra, hogy a muglik egy hasonló módszerrel gyógyítanak, és máris szebb a kép - biztatta Pandora.

- Azért azt sem kell elfelejtenünk, hogy Masaru Emoto elmélete szerint még egyszerű szavakkal is komoly negatív hatást lehet kifejteni egy másik ember testének vizére - fűzte hozzá Piton. - Így már fel tudod fogni, miért vagyunk képesek rettenetes dolgokra a varázslattal?

Harryt meglepte, hogy a férfi ennyire tájékozott egy mugli kutató tudományos munkájával kapcsolatban, ám rosszul esett neki az ingerült, lekezelő hang.

- Ha így van, talán éppen a maga szavai tették olyan szerencsétlenné Neville-t, hogy annyi galibát okozott bájitaltanórán... - jegyezte meg halk, vádló hangon.

- Longbottom tehetségtelenségét és alacsony tűrőképességét nem varrhatod a nyakamba! - vágott vissza a varázsló.

Az éles szavak néma csendet hagytak maguk mögött. A fiú villámló szemekkel visszavágni készült, amikor Pandora befejezte az evést, és megszólalt.

- Egyre ügyesebb vagy a konyhában, Harry. Nagyon finom volt a vacsora.

- Köszönöm - pillantott rá hálásan a fiú. Örült, hogy valami eltereli gondolatait, és nem kell meddő vitába bocsátkoznia volt professzorával. Egy ideig csak az evőeszközök halk csörömpölése hallatszott. - Ma is mondasz mesét?

- Ma már nem fogunk dolgozni, úgyhogy biztosan lesz rá időm. Később találkozunk a könyvtárban.

Harry jókedvűen indult el kifelé.

- Úgy készülj, hogy holnap be kell mennünk a minisztériumba, Potter! Értesítsd Weasleyt, is! - szólt utána Piton.

- Hogyhogy? - fordult vissza meglepetten Harry.

- Eligazítás lesz a bájitaltani konferenciával kapcsolatban.

- Előbb is szólhatott volna - morogta Harry. - Ron nem fog örülni...

- Nem érdekel a barátja lelkiállapota, amíg azt teszi, ami a kötelessége - vágott közbe Piton, majd felállt, és megkerülve a fiút sietve elhagyta a konyhát.

***

Valamivel később Pandora helyet foglalt a könyvtár pamlagján. Harry kényelmesen elhelyezkedett a boszorkány lábainál, néhány párnát varázsolva a szőnyegre, megragadva az újabb alkalmat, hogy felidézze a Griffendél-ház klubhelyiségének hangulatát.

- Ma Beowulf történetét mesélem el, aki felvette a harcot egy gonosz démonnal, és saját esendőségével - kezdett bele a mesébe Pandora, amikor kinyílt az ajtó, és Piton lépett be rajta.

A nő meglepetten elnémult, és kíváncsian a férfire függesztette ezüstös pillantását. Azt várta, hogy mondani fog valamit, vagy újra munkára szólítja fel, a varázsló azonban látszólag tudomást sem vett róluk. Egyenesen a könyvtár legeldugottabb sarkába vonult, helyet foglalt kedvenc karosszékében, és a kezében tartott könyvbe temetkezett. Arca nagy része rejtve maradt, csak álla és horgas orrának hegye látszott ki fekete hajának függőnye mögül.

Amint elhaltak a férfi lépteinek koppanásai, és elhelyezkedett, ismét Pandora hangja töltötte be a könyvtárszobát. A boszorkány szavai kietlen, mégis gyönyörű tájakat, barátságot, szerelmet és véres harcokat, kincseket, szörnyeket és isteneket idéztek meg. Olyan volt, mintha mágiát használt volna: amint Harry lehunyta szeméit, részletesen látott maga előtt mindent, mintha ő is átélte volna a kalandokat.

Még Piton sem tudta kivonni magát a nő szavainak hatása alól. Maga is zavarba jött, amikor azt vette észre, hogy már percek óta ugyanazt a sort bámulja a *Víz és mágia* lapjain, lelki szemei előtt pedig vad, viking hordák szeltek a tengereket könnyű hajóikon. Felidézte, mikor hallott utoljára mesét. Felrémlt előtte édesanyja, ahogy kiskorában az ágya szélén ült, és halkán - hogy apja fel ne ébredjen -, varázslatos történetekkel altatta el esténként. A történetekre már nem igazán emlékezett, de az asszony hangja, és a meghitt hangulat emléke még mindig mély hatást tett rá. Morogva lapozott vissza a könyvben, elhessegetve a szentimentális érzelmeket, és újra olvasni kezdett. Mindössze pár perc kellett hozzá, hogy ismét Beowulf tettei peregenek lelki szemei előtt...

***

Másnap reggel nyolckor Harry és Piton a minisztérium aulájában találkozott Ronnal. A fiú Mr. Weasleyvel érkezett, ám a varázsló csak röviden üdvözölte őket, mert sietnie kellett a munkahelyére. Ron köszöntötte barátját, majd olyan utálattal pillantott végig a bájitalmesteren, melytől más meztelencsigának érezte volna magát, Piton azonban csak önelégült arcot vágott, mintha a fiú viszolygása tökéletesen megfelelt volna a kívánalmainak.

- Pálcaregisztráció után gyertek egyenesen az ötödik emeletre! - vetette oda a fiataloknak, majd faképnél hagyta őket, és eltűnt az egyik jól álcázott hátsó lépcsőn, melyet csak azok az aurorok használnak, akiknek igazán halaszthatatlan és másokra nem tartozó dolguk van az épületben.

A fiúk ellenőrizték varázspálcáikat, majd elindultak a liftek felé.

- Nem igaz, hogy ez a szemétláda pont mára tetette ezt a megbeszélést! - puffogott a Weasley fiú ingerülten a liftben, ahogy a második emelet felé tartottak.

- Ne haragudj, Ron. Sejtelmem sem volt, hogy pont ma kell idejöttünk - mentegetőzött Harry. - Amikor megtudtam, próbáltam utalni rá Pitonnak, hogy ma kezdik árulni a jegyeket a Csúzlik Nemzetközi Kviddicliga meccsére, de meg sem hallgatott.

- Megkértem az ikreket, hogy vegyék meg a jegyeket, de ez akkor sem ugyanaz. Ha délutánra nem lesznek helyek a jó szektorokba, biztosra veheted, hogy megkeserüli a vén denevér.

- Szerintem ne éld bele magad, hogy kakaskodni kezdesz Pitonnal. Csakis te húzhatod a rövidebbet.

Ron morogva forgatta a szeméit, és hallgatott.

- Mi van az ötödik emeleten? - kérdezte Harry, hogy elterelje barátja gondolatait bosszúságáról.

- Ha jól emlékszem, a Nemzetközi Máguskapcsolatok Főosztálya. Percy ott dolgozott régebben - felelte Ron.

Amikor kiléptek a liftből, a bájitalmester már várta őket.

Mindössze néhány métert haladtak a folyosón, majd beléptek egy ajtón, melyen díszes tábla hirdette, hogy a Nemzetközi Varázsjogi Hivatalhoz vezet. Odabent az előtérben egy asztal mögött, csinos, fiatal - a fiúknál alig idősebb - titkárnő ült. Tőle jobbra egy újabb ajtón hasonlóan cirkalmas betűkkel az *Osztályvezető* felirat állt, balra pedig egy folyosó húzódott, melyről apró, ajtó nélküli fülkék nyíltak. Harryt leginkább az amerikai filmekben látható irodákra emlékeztette a hely.

A magas, hosszú barna hajú, barna szemű, titkárnő közömbösen végigmérte mindhármukat. Ha nem ül feltűnő kevélység vonásain, talán vonzóan is találták volna szabályos vonásait, azonban a rideg, hivatalos hangnem, melyen üdvözölte őket, inkább ellenszenvet keltett.

- Jó reggelt! Anima Anodyner vagyok. Milyen ügyben érkeztek?

Szemében csak egy villanásra látszott, hogy felismerte a hírességeket.

Piton bemutatkozott, majd - Harry bemutatását nem látván szükségesnek, Ronét pedig feleslegesnek ítélve -, átadott egy cédulát, melyen mindössze egy név és egy irodaszám állt.

- Mr. Justice Jumble irodáját a folyosó végén találják - közölte a nő, miután elolvasta az írást, és figyelmesen végigjáratta rajtuk tekintetét. - Az utolsó ajtó lesz jobbra.

Piton csak biccentett, és elindult, Harryvel szorosan a nyomában.

- Köszönjük - hebegte Ron kissé lemaradva társai mögött. Arca halvány pirosban játszott, miközben pillantását nehezen szakította el a titkárnő mélyen dekoltált talárjáról. A boszorkány lenéző pillantással végigmérte, majd visszafordult az előtte heverő irathalomhoz.

A hivatalnok fülkéjébe alig tudott bepréselődni a három látogató. Az apró irodát szinte teljesen kitöltötte az íróasztal és a kartotékszekrény, melyeknek minden négyzetcentiméterét feltornyozott iratkötegek borították. Csak a papírzörgésből, és a hangos, fűjtató szuszogásból volt sejthető, hogy tartózkodik valaki az irathalmok mögött.

- Mr. Jumble? - vakkantotta Piton felvont szemöldökkel átkémlelve a tornyok fölött.

Válaszul egy aggodalmas, kerek, telihold képű, gömbölyded varázsló kukkantott ki két iratkupac között. Végigmérte őket, majd a felismeréstől meglepetten felpattant, és krárogva kezét nyújtott a halmok között. Mivel legfeljebb a bájjalmester válláig ért, mozdulata így is lesodort néhány lapot, mire ijedten utánuk kapott, félbehagyva az üdvözlést.

- Mr. Piton és leendő kísérői, ha nem tévedek - motyogta immár az asztal alatt, a hiányzó papírok után kotorászva. - Értesítettek, hogy jönni fognak.

Végre felegyenesedett, és fontosságának tudatában kihúzta magát. Kihúzgált néhány fiókot, míg végül az egyikből elővett egy jókora borítékot, melyen a Mágiaügyi Minisztérium cirkalmas pecsétje díszelgett.

- Minden benne van, ami a hivatalos úthoz szükséges lehet: Azonosító iratok egy bájjalmester és három kísérő részére, meghívó a professzor úrnak, tartózkodási és mágiahasználati engedély, valamint felhatalmazás a helyi hivatalos szervek bevonására szükség esetén.

- Hogyhogy három kísérő? - döbbsent meg Piton. - Csak kettőről volt szó.

- A miniszter úr úgy látta jónak, ha egy hivatalos aurort is ad maguk mellé. Azt hiszem a kisasszony neve... - vadul kotorászni kezdett az iratai között, majd hirtelen felderült az arca. - Megvan: Nymphadora Tonks. Milyen bájos név...

Piton dühösen fűjt egyet, a két fiú pedig vállat vonva nézett össze. Mr. Jumble azonban semmit nem vett észre mindebből.

- Meg kell említenem, hogy kísérői végig kötelesek inkognitóban maradni, egyedül ön fedheti fel kilétét, hiszen a meghívója a saját nevére szól. Bármilyen beavatkozás, mágiikus összetűzés, zavarkeltés esetén szigorú hivatalos eljárás keretén belül kell felelniük a tetteikért, a diplomáciai bonyodalmak elkerülése érdekében.

- Tisztában vagyunk vele - morogta Piton, mogorván talárjába rejtve a csomagot.

- Akkor hát... Ööö... Az utazási engedély felmutatásával megkapják a zsupszkulcsot Mrs. Edgecombe-tól a Zsupszkulcs Felügyeleten...

- Köszönjük - vetette oda Piton. Lendületesen kitérte az ajtót és kimasírozott a folyosóra, mit sem törődve vele, hogy ezzel odabent Ront a falhoz passzírozta, és a huzattól újabb lapok szálltak szerteszét a szobában. Amikor Harry bocsánatkérést motyogva behúzta maga mögött az ajtót, még látta, ahogy Mr. Jumble ismét eltűnik az asztal alatt.

***

Harry és Ron sietve igyekeztek utolérni Pitont a folyosón. Már mindketten jártak a Mágikus Közlekedési Főosztályon, igaz, csak a Hoppanálási Vizsga alkalmából. A Zsupszkulcs Felügyelet sokkal érdekesebbnek hangzott. Nem kerülte el a figyelmüket az ügyintéző neve sem. Mindketten jól emlékeztek a tisztviselőnő lányára - Marietta Edgecombe - áruására.

- Hogy dolgozhat még mindig itt az a nő? - szörnyülködött Ron, és jelentőségteljesen Harryre nézett.

- Emlékezz rá, mit mondott Cho. Szerinte Mariettát megfenyegették, hogy az édesanyját kirúgják az állásából, ezért árult el minket Umbridge-nek. Talán valóban nem volt más választása.

- Akkor sem tetszik ez az egész - morgolódott Ron, majd elhallgattak, mert utolérték Pitont, aki egy hátravetett, szürös pillantással beléjük fojtotta a szót.

***

Mrs. Edgecombe vékony, apró, hegyes orrú, Piton korabeli boszorkány volt. Dús, göndör haja, és vonásai kétségtelenné tették közeli rokonságát Mariettával, kivéve, hogy amikor utoljára látták a lányt, annak még mindig a pattanásokból írott "áruló" felirat virított az arcán.

Az asszony azonnal felismerte látogatóit.

- Üdvözlöm, Piton professzor - szívélyeskedett, miközben Ront és Harryt csak egy-egy gyilkos pillantásra méltatta.

A bájitalmester elővette a megfelelő engedélyt, és átnyújtotta az asszonynak, aki ellenőrizte a hitelességét, majd mielőtt visszaadta volna, egy újabb mágikus pecsétet varázsolt rá. A két fiú érdeklődve figyelte, ahogy a nő a háta mögött húzódó, vaskos kályhacsőszerűsége koppantva újabb varázslatot mormolt.

- Ez valami csóposta lehet - súgta Harry a barátjának. Ron csak a vállát vonogatta, és meredten bámulta a feketén ásitó lyukat, melyből néhány pillanat múlva egy fekete vászonzsákba rejtett csomag pottyant az íróasztalra.

Mrs. Edgecombe Piton kezébe nyomta a zsákot.

- Csak a meghívás időtartama alatt használható fel utazásra - közölte.

- Köszönöm - morogta a férfi, és már indult volna kifelé, amikor a nő a fiatalok felé fordult.

- Akármekkora hősnek is tartják magukat, én soha nem bocsátom meg, amint Mariettával tettek! - sziszegte a fogai között gyilkos indulattól villámló szemekkel. - Kívánom, hogy tapasztaljanak meg hasonló megaláztatást!

Ron sápadt arca egy pillanat alatt elvörösödött, és heves visszavágásra készült, de Harry megállította.

- Sajnáljuk, ami a lányával történt, Mrs. Edgecombe. Mi nem akartunk ártani senkinek.

- Aljas dolog volt elárulni a társait, az iskolát és Dumbledore professzort! - vágta oda Ron, és még folytatta volna, ha Piton közbe nem lép.

- Elég volt! Nem ezért jöttünk! Viszontlátásra, asszonyom! - vetette oda, majd kituszkolta a fiúkat a folyosóra. - Mi a fene volt ez? - dörrent rájuk. - Mondtam, hogy kerüljétek a feltűnést!

- De hát Marietta Edgecombe volt az, aki elárulta a DS-t Umbridge-nek - méltatlankodott Ron.

- Neki köszönhetjük, hogy elfogtak minket, mielőtt beszélhettem volna Siriusszal... - tette még hozzá Harry, akit ismét eltöltött a keresztapja elvesztése miatt érzett fájdalom.

- Miről beszélt ez a nő? Mi tettetek?

- Az átokra célzott, amit Hermione tett a DS tagok listájára - magyarázta Ron, míg Harry úrrá lett feltörni készülő érzelmein. - Amikor elárult minket, azért nem mondott el végül mindent, mert az átok az egész arcát elcsúfította, és ettől berezelt.

- Azért Kingsley Imperius átka is besegített kicsit - tette hozzá Harry.

- Az a lány volt, a pattanásokból rótt írással az arcán? - lepődött meg Piton, amikor felrémlt előtte az eset. - Meglehetősen mardekáros megoldás volt.

- Hát igen. Mi is meglepődtünk. Hermione még nekünk sem szólt róla - felelte Harry.

Piton kérdő pillantására a két fiú részletesen elmesélte az egészet, amíg újra a fogadószintre értek.

***

A hophálózatba kötött kandallók előtt elhaladva egyszer csak ismerős alak bukkant fel mellettük. Remus Lupin közeledett feléjük.

- Üdy, Perselus! Helló, fiúk! - köszöntötte őket, majd kihívóan a bájitalmesterre szegezte pillantását. - Beszélhetnénk, néhány percre? - tért egyenesen a tárgyra, tőle szokatlan lendülettel. Ellentmondást nem tűrő tekintettel várta a férfi reakcióját.

- Mit akarsz, Lupin? Nem látod, hogy dolgunk van?

- Nem viheted magaddal őket az oroszlán torkába!

- Pontosán mivel van problémád? A feleségedet és a két gyakornokot sem én jelöltem ki az útra.

- Harry és Ron még nem elég rutinosak. Ha felismerik őket, óriási bajba kerülhetnek.

- Remus, ugye nem gondolod komolyan, hogy nem tudok vigyázni a bőrömrre - lépett közelebb Harry.

- Nem erről van szó. Te már megtetted a magadét, Harry. Nem kell újra és újra kockára tenni az életedet - ellenkezett a férfi.

- Eddig is tisztában voltam veled, mivel állok szemben. Ez a mostani semmi ahhoz képest, amikor Voldemorttal kellett szembeszállnom.

- Ne becsüld le őket, Harry! Ha elutaztok a Durmstrangba, bármi megtörténhet, és nem tudunk nektek segíteni.

- Távól áll tőlem, hogy felelőtlenül ítélkezzem - felelte a fiú. Nagyon elszántnak látszott. - Alaposan megtervezték az utunkat. Ha egyszer auror leszek, nap, mint nap hasonló küldetéseken kell majd részt vennem, és rendszeresen kockára kell tennem az életemet is. Ez a munkámmal jár majd.

A vérfarkas komoran a másik fiúra pillantott, és bevetette utolsó ütőkártyáját.

- Ron, édesanyád tudja már?

- Igen. Nem örült neki, de apu meggyőzte, és beleegyezett, mert megbízik Pitonban. Ööö... Piton professzorban.

A bájitalmester önelégülten figyelte Lupin reakcióját.

- Van még valami kifogásod? Talán az a valódi problémád, hogy Tonks is ki van jelölve kísérőnek?

- Valóban nem örülök, hogy veletek tart, de neki legalább ez a munkája. Megvan hozzá a képzettsége és a rutinja, hogy...

- Ugye ezt te sem gondoltad komolyan? - vágott a szavába Piton. - Tonks fél agya most a kis Tedre koncentrálni. Amúgy is eléggé hebehurgya, de így biztosan ő lenne az első, aki olyan bakit vét, ami mindannyiunk életébe kerülhet.

- Én megbízom benne! - csattant fel Lupin.

- Ó, igen, én is - forgatta a szemeit látványosan a bájitalmester. Intett, hogy kövessék, és egy rejtett, hátsó lépcsőházba vezette társait. Egy gyors varázslattal lehetetlenné tette a hallgatózást, azután a tárgyra tért.

- A fiúk mindenképpen velem jönnek, de Tonkst eszem ágában sincs magammal vinni - közölte a megdöbbszent varázslóval. - Ha itthon marad, legalább a gyerekek mellett lehet, nem kell hetekre magára hagynia.

- Nem értem. Ez a munkája, nem teheti meg, hogy visszalép. Tudom, hogy nem is tenné meg, hiszen nagyon aggódik a fiúk miatt.

- Másat viszek el helyette. - Piton leintette a közbevágni igyekvő férfit. - Végig kötelesek vagyunk álcázni magunkat, ezért senkinek nem fog feltűnni.

- Mire jó ez az egész? - firtatta gyanakvóan Lupin. - Kit viszel, és miért?

- Nem akarlak beavatni a részletekbe, már így is túl sokan tudják. - Szigorúan végigpillantott a két fiún, akik lélegzetvisszafojtva hallgatták az újdonságokat. - Elég annyit tudnod, hogy az illetőt Albus Dumbledore ajánlotta, és biztos, hogy a jó oldalon áll. Jól képzett varázsló, és a siker érdekében szükségem van a segítségére. Egyedül őrá van szükségem.

- Malfoyékról van szó, igaz?

- Igen - felelte a bájitalmester, vigyázva, nehogy túl sokat mondjon ez az egyetlen kimondott szó.

- Ezért intézted úgy, hogy Tonkst jelöljék ki mellétek?

- Na, ez aztán eszem ágában sem volt. Ma tudtam meg a *jó hírt*, és bár először nem örültem neki, azóta rájöttem, mennyire kapóra jött.

- Harry, te ismered az illetőt? - fordult a fiúhoz Lupin.

- Igen. Teljesen megbízható személy. Jártunk az otthonában is, minden rendben van vele - felelte a fiú, és nem gondolt Pandora üldözőire, kizárva elméjéből a máris felbukkanó lelki furdalást.

- Az egyetlen probléma az, hogy senki nem tudhat a cseréről! - folytatta Piton. - Egy hetünk van az indulásig, és utána még két hét a konferencia időtartama. Addig valahogy el kéne tüntetni Tonkst.

- Ismerem a képességeidet Perselus, de azért nyugodtabb lennék, ha mégis veletek menne még valaki...

- Te csak azzal foglalkozz, hogy a feleséged ne legyen szem előtt - zárta le a vitát a bájitalmester. - Most ez a legfontosabb a küldetés sikere érdekében.

Lupin habozva végigpillantott a két fiatalemberen és a bájitalmester megingathatatlan vonásain.

- Hát jó. Majd meggondolom. Ha Tonks belemegy, elviszem Andromedahoz. Írország elég messze van ahhoz, hogy ne legyen szembeötlő.

- Nagy szolgálatot tennél vele - ismerte be kelleetlenül Piton. - Most mennünk kell. Még meg kell beszélünk néhány dolgot az úttal kapcsolatban.

- Akkor hát... Jó utat! - Lupin a fiúkhoz fordult. - Ha bármi aggasztó történik, azonnal értesítetek!

- Ne aggódj miattunk, Remus! - vigyorgott rá Harry. - Köszönöm, hogy segítesz.

Megölelte a férfit, majd Ron is kezet fogott vele. A sápadt, fiatalon öszülő varázsló kissé vonakodva indult tovább a lift felé.